

JEVANSKÝ ZPRAVODAJ

SLOVO ŠÉFREDAKTORA

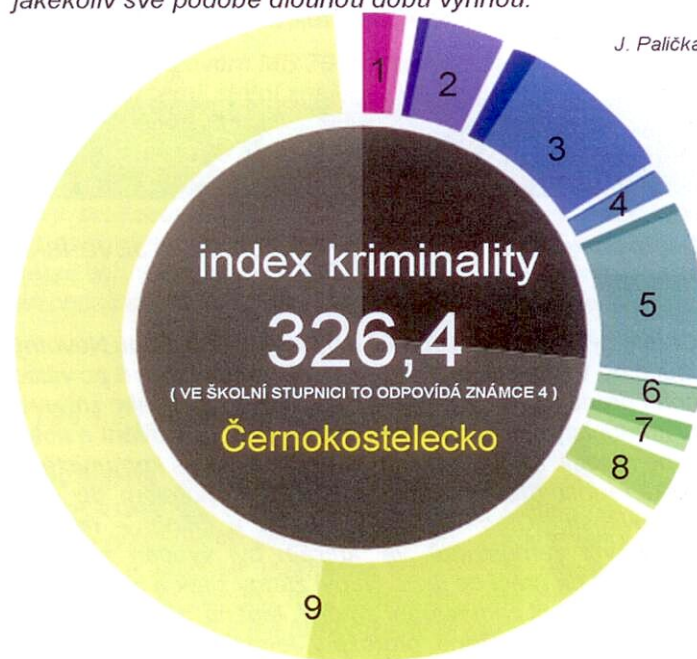
Milí jevanští spoluobčané a všichni přátelé Jevan, vítám Vás na stránkách prvního Zpravodaje v roce 2014. Jak se zdá, zima letos odešla dříve, než vůbec přišla, sněhu jsme si užili úhrnem tak dva týdny a ani mrazy nebyly nikterak třeskuté, bohužel dokonce nestačily ani na nějaké to větší bruslení. Člověku by se skoro zdálo, že ono jaro, které se již nezadržitelně blíží, klepe na dveře už zhruba od Vánoc. Nicméně abychom se nedivili a v březnu se pro změnu nebrodili půl metrem sněhu. Pozitivem jara je nesporně fakt, že dny se pozvolna prodlužují a tak se můžeme po delší dobu věnovat venkovním aktivitám, vytáhnout kola nebo vyjít na příjemnou procházku a pozorovat přírodu jak se probouzí k životu. K životu se nepochybně probudí i jevanský fotbal, který zažil v podzimní části sezony fantastický úspěch a kluci nepochybně i na jaře budou bojovat o co nejlepší výsledky. Další, kteří nepochybně nebudou na jaře zahálet, jsou naši dobrovolní hasiči, kteří v minulém roce zažili hned několik doslova zkoušek ohněm a tak určitě budou i nadále budovat formu, aby mohli nejen dobře reprezentovat v soutěžích, ale hlavně aby byli perfektně připraveni na případné ostré zásahy v terénu. Na plánu jsou samozřejmě též klasické jarní svátky, tedy Velikonoce s ulicemi plnými malých i velkých koledníků a také již klasické pálení čarodějnic. Doufám, že nejen na těchto akcích, ale i na všech ostatních se budeme i nadále zhusta potkávat a přispívat tak k přátelské atmosféře Jevan, kde obyvatelé rádi žijí a všichni ostatní tam rádi jezdí a hlavně se tam rádi vracejí. Krásné a bezstarostné prožití jara přeje Honza Palička.

J.Z. vydává OBEC JEVANY. Černokostelecká 49
281 66. Jevany. IČO 00235423, Tel. 321678177
email. jevany.zpravodaj@seznam.cz, šéfredaktor
Honza Palička, RR R. Pačes, P. Jachek
Registrováno na MK ČR E 19929. Náklad 400 ks.
Uzávěrka příštího čísla 8.5.2014. NEPODEPSANÉ
PŘÍSPĚVKY SE NEOTISKUJÍ. Za obsah článků
odpovídají jejich autoři.

VLNA KRIMINALITY

Většina lidí bere zimu jako období klidu a pohody. Jak se však říká, zločin nikdy nespí a tak mnoho lidí po zimě s hrůzou zjistí, že jejich chata či kůlna se stala terčem nenechavců. Bohužel i Jevany nejsou v tomto výjimkou a v průběhu zimy byla hlášena série krádeží a vloupání, převážně v sezónně užívaných chatkách v části okolo ulice U Vodámy, Lesní, ale i jinde. Nejedna chatař byl nemile překvapen, když v lepším případě při kontrole své chatičky po zimě zjistil, že se do ní někdo dobýval, v tom horším zjišťoval, co vše z ní bylo odcizeno. Ani lidé, kteří své domy trvale obývají, nebyli kriminalitě ušetřeni, zaznamenáno bylo několik krádeží a vloupání se do kůlen či pokusů o odcizení měděných okapů případně kovových věcí ze zahrady. Proto se všichni mějme na pozoru a dobře hlídáme svůj majetek. Zloděj je totiž jeden z mála lidí, který neváhá „pracovat“ celoročně a ona pověstná ruka zákona není zas až tak dlouhá, jak se o ní povídá. Doufejme, že po zimní nešťastné vlně zločinnosti se nám kriminální živly v jakékoliv své podobě dlouhou dobu vyhnou.

J. Palička

zdroj: MAPAKRIMINALITY.CZ

Vážení,

nemůžu nereagovat na články v minulých číslech zpravodaje týkající se našich předzahrádek, které jsou vlastnictvím obce. Mnoho o tom bylo napsáno, mnoho keřů a kamenů bylo odstraněno, ale také mnoho zůstalo. Nevím jak které moc vadily nebo vadí, určitě to nebyly ty co jsme viděli na obrázku v minulém čísle. Přečetli jsme si toho dost jak se prolamujeme na cizí pozemek, ale nikde jsem nenarazila na poděkování za to, že celé léto tyto obecní prostory udržujeme. Asi se toho ani od zastupitelů nedočkáme, tak proto děkuji všem pracovitým občanům že aspoň takto zvelebují nemalé prostory naší obce. Ještě něco k černým skládkám. Diskuze na toto téma bude asi bezvýsledná, pokud se touto otázkou nezačne vážně zabývat obecní úřad. Jak všichni víme obec má mít sběrný dvůr kde obyvatelé mohou tyto věci dávat. V Jevanech je také, ale nefungující (jen jako). Za prvé je to mini prostor, za druhé nevíme kdy tam co můžeme odložit (není vyznačena doba ani poplatky), jak jsem napsala „jen jako“. Máme možnost si na bio odpad zakoupit popelnici. To ale není řešení pro větší a starší zahrady, kde je odpadu víc a také je to pro důchodce dost drahé. Pokud nebudou mít občané možnost za mírný poplatek ve vyznačené době odpad dovést, situace se nezlepší a to se netýká jen bio odpadu (myslím tím staré hrnce, stavební odpad atd.). Vzhledem k tomu, že většina zastupitelů je na úřadě již několik volebních období a nikoho to nenapadlo, asi se od nich nedočkáme, že budeme mít možnost odložit odpad a ještě si domů odvést třeba pytel hlíny jako prémii za vzorné chování. To můžeme sledovat jen v novinách nebo v televizi, jak to dělají v jiných obcích.

A. Koullová Jevany

příspěvky paní Ing. Černé

Doplnění ke článku p. Pačesa - „Kapitoly z Jevanské historie.“

Chtěla bych doplnit drobnost k bývalému penzionu Novotný. Můj otec Václav Pour si od pana Novotného hned po válce hotel pronajal a s rodiči jsme tam bydleli až do jeho zabavení komunisty. Protože jsme neměli jiné ubytování a hotel jsme museli rychle opustit, nastěhovali nás komunisté, k velké radosti majitele soukromé vily nad hotelem, do jeho nemovitosti. Otec – vyučený kuchař a číšník – nesměl vykonávat zaměstnání, ve kterém byl vyučen a musel nastoupit na práci do lesa. Nebyl žádný silák a teprve když se zranil, mohl zaměstnání změnit. Možná, že si na něho někdo ještě vzpomene, protože v Jevanech žil velkou část svého života.

Poznámka ke článku „Rybník Jan.“

Je nepochopitelné, jak krátkozrace rozhodlo zastupitelstvo v případě bývalé pláže u rybníku Jan. Byl to krásný přírodní prvek, který je zcela zničen nevhodnou stavbou a vjezd do Jevan lemuje ze strany rybníka z větší části cihelná zeď a na opačné straně vietnamské rohože - nádhery. Co se týká lávky na hráz rybníka, je na katastru u parcely bývalé

pláže zaneseno věčné břemeno chůze, a tak by naše zastupitelstvo mělo navázat kontakt s ČZU – Školní lesní podnik v Kostelci n.Č.L, který byl investorem akce odbahnění rybníka a domluvit se na doplnění lávky. V těchto místech vedla od nepaměti trasa turistických cest a bylo by dobře, aby tomu tak bylo i nadále.

Halo – Obecní úřade – a zase nic

V minulém čísle Zpravodaje jsem se pokoušela probudit Obecní úřad a zastupitelstvo Jevan a přimět je k tomu, aby se na těchto stránkách objevily i informace o tom, čím se úřad zabývá a co nového pro nás chystá. Možná, že v tomto čísle se něco objeví.

Jediné za co mohu úřad pochválit je oprava díry v komunikaci, na kterou jsem upozornila.

Jinak nezodpovězené zůstávají nadále moje otázky – zahlcování okolí nepovolenými skládkami a srozumitelnější program používaný při sestavování rozpočtu. Z čísel, které nám úřad každoročně předkládá, si velký přehled neuděláme.

Ing. Dagmar Černá

VÝLET DO HLUBIN ČECHÁČKOVY DUŠE NEJEN O SNĚŽENKÁCH

Už léta mám před zahradou sněženky. Cibulky tam kdysi zabloudily s vyváženou hlínou, a přestože původně nechtěné, každé jaro dělají radost mně i kolemjdoucím. I letos s velkým předstihem vítaly příchod jara.

Bylo slunečné ráno připomínající spíše duben než únor a já jsem šla k vrátkům vyhodit odpadky do popelnice. A jen tak ze zvyku jsem se ohlédla, o kolik zase sněženky povyroستly. Namísto bílých zvonečků mě ale překvapila jako velký hřib na bobku sedící osoba s kožešinovou čepicí na hlavě.

„Paní, já si tady ty sněženky pěstuju, trhejte si je u sebe doma!“ Paní byla zjevně uvedena do rozpaků, neboť, jak se ukázalo, známe se od vidění. Následovala nabídka finančního odškodnění, kterou jsem odmítla, poté omluva, že nevěděla, že jsou moje, a nakonec ještě jedna, že si nevšimla mého auta a že tudíž nevěděla, že tady jsem.

Když vyčetla z mých reakcí, že nejsem naladěna nijak zvlášť bojovně, bez mrknutí oka spustila dlouhou přednášku o tom, jak jsou Jevany zanedbané, jak by všechno mohlo vypadat líp, kdyby se někdo staral, a že ona, kdyby to vzala do svých rukou, to bychom teprve viděli, co všechno se dá udělat. Poučila mě, kam se mám jít podívat, kde jsou popadané ploty, neposekaná tráva a občané, kteří nedbají. Asi po hodině, kdy jsem ji ze zvědavosti nepřerušovala, odešla milá paní, která v Jevanech bydlí něco málo přes pět let, s kyticí sněženek na obecní úřad. Chce jimi prý poděkovat za dobrou práci.

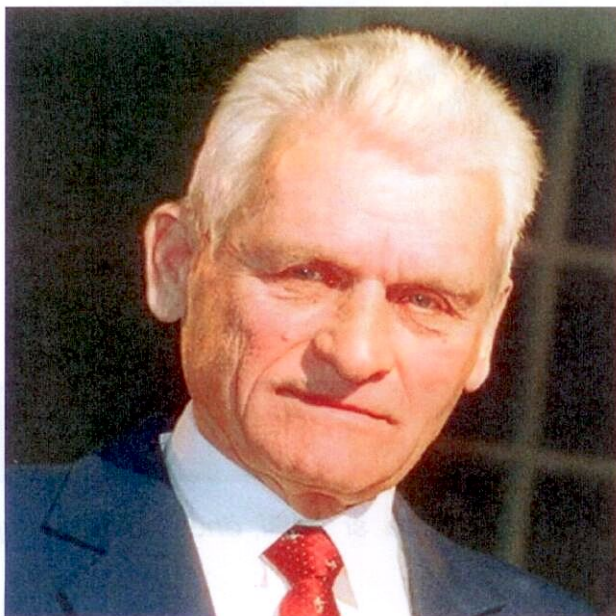
Náhodou jsem vycházela ze vrat, když se paní z obecního úřadu vracela. O nápravě věcí veřejných poučovala někoho dalšího a asi byste neuhádli, co mi jako odškodnění nabízela tentokrát. V ruce hrdě třímala svazeček neudržovaných kvítků a bez uzardění hlásila, že tyhle sněženky jsou odjinud. Asi se postarala o předzahrádku o pár baráků dál.

Jitka Zábřahová

Již po osmé se milí čtenáři spolu na stránkách Zpravodaje setkáváme prostřednictvím stručných životních příběhů s úctyhodnými lidmi, kteří měli vztah k Jevanům. Dnes vám pamětník jevanského fotbalu Pavel Soukup Cibulák připomene Františka Havráneka, světoznámého fotbalového trenéra, kterého jsme my Jevanáci znali spíš jako vášnivého zahrádkáře a milého souseda. Já nabídnu příběh zpočátku úspěšného prvorepublikového podnikatele, později odbojáře a vyhnance Karla Pačesa.

František Havránek

Narodil se 11. 7. 1923 na Slovensku a zemřel 26. 3. 2011 v Praze.

František Havránek, kterého si mnozí spojují hlavně s fotbalem, byl původně velmi všestranným sportovcem. Jako syn českého finance sloužícího ve slovenských horách vyrůstal s lyžemi na nohou. Těsně po válce narukoval do Liberce, kde závodil v běhu na lyžích a také ve skoku. Hrál dobře hokej, jezdil na bobu a provozoval i další sporty. Po válce se začal věnovat hlavně fotbalu a jako hráč vystřídal řadu klubů. Od roku 1958 pracoval už výhradně jako fotbalový trenér. Například u prvoligových klubů Hradce Králové, Slavie Praha a Zbrojovky Brno. Úspěšný byl i v zahraničí v EPA Larnaca, Ruch Chorzów, AEL Limassol. V letech 1978-1984 byl ústředním trenérem československé fotbalové reprezentace, se kterou získal v roce 1980 zlatou olympijskou medaili.

Moje osobní vzpomínky začínají naším, asi prvním, setkáním mimo Jevan v roce 1977 na Jizerské padesátce. On byl velkým milovníkem lyžování, tehdy si se mnou chtěl vyměnit běžky, nabízel mi za to kopačky Karla Jarůška (hráč repre a Zbrojovky Brno). Nešlo to, lyže byly evidovány na ČSTV. O rok později jsme se setkali na mistrovství ČSSR v běhu na lyžích v Novém Městě na Moravě, kde „melouchem“ působil jako kondiční trenér Dukly Liberec.

Zhruba v té době začal velmi vydatně pomáhat fotbalu v Jevanech. Po fotbalovém MS 78 v Argentině jsme od něj dostali oficiální míče Tango, dvě sady reprezentačních dresů, ze kterých jsme odpárali státní znaky a dvanáct let jsme v nich hráli. Byli jsme, byť ve IV. třídě, nejlépe oblečené mužstvo na okrese. Tehdejší jevanští zápci mají „lvíčky“ schované dodnes. Po Olympiádě v Moskvě a MS 82 ve Španělsku nás opět zásobil hracím materiálem, některé propriety máme ještě nyní. Neúspěchem ve Španělsku byl velmi zdcený, po druhém pivu Na Statku si vždy stěžoval na špatné vztahy Češi-Slováci v národáku, na Venglošův nacionalismus, kdy jím byli do sestavy prosazováni hráči „za zásluhy“, byť s nedoléčenými zraněními (Marian Masný, Ján Kozák), proto si k reprezentaci prosadil v roce 82 jako asistenta pana Pospíchala a použil jako základ národního mužstva hráče Bohemians Praha. Po neúspěchu v kvalifikaci na EURO 84 se s českým a hlavně s jevanským fotbalem rozloučil, trénoval na Kypru a v Řecku a jen občas se na nás přišel podívat ze strážně pod jeho chatou.

CIBULÁK

Karel Pačes

Narodil se 20. 4. 1911 v Kostelci n. Č.l. a zemřel 26. 6. 1999 v Dutchess County v USA.

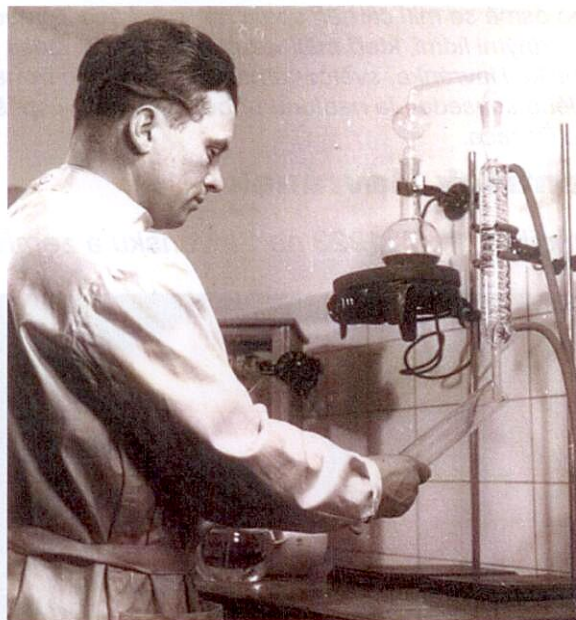
Pocházel z tradičního jevanského rodu Pačesů, jehož jedna větev odešla do Kostelce a Karel sám pak do Prahy. V Kralovické ulici ve Strašnicích vybudoval továrnu na výrobu likérů a destilátů a velkoobchod vínem. Zaměstnával tu i řadu lidí z Jevanska, kteří na něj vzpomínali jako na velmi přejícího a přátelského šéfa. Říká se, že zaměstnanci mohli volně konzumovat všechny produkty, pouze museli znát míru. Dokonce, když se výjimečně stalo, že to někdo přehnal, mohl si odpočinout v k tomu účelu vyčleněné místnosti a zameškaný čas si později napracovat. Ve firmě panovala skoro rodinná atmosféra, kterou představovala především laskavá babička Pačesová a její téměř mateřský vztah ke všem. Karel Pačes byl dobrý obchodník a nápaditý podnikatel a jeho firma i přes zmíněnou štědrost k zaměstnancům velice dobře prosperovala. Bohužel, nástup komunistů k moci v roce 1948 nastolenou prosperitu firmy ukončil a s rodinou Pačesových velmi nepěkně zatočil. Po znárodnění likérky vyhláškou ministryně výživy v červnu roku 1948 potřeboval režim ještě vyčistit obchodní kontakty, receptury a znalosti majitele. Nechali ho tedy ve vedení a snažili se o nátlak. O jeho napojení na odboj zatím StB nevěděla a tak zařídila vypuštění obrovského sudu vzácného kořaku a připravovala obvinění ze sabotáže.

Záhy ale byla odbojová činnost udána a díky spojení s ministrem Hubertem Ripkou a kosteleckým národně socialistickým politikem Jiřím Cornem se Karel Pačes ocitl v nejpronásledovanější skupině lidí té doby. Před zatčením a hrozícím trestem smrti se mu podařilo v říjnu roku 1949 na poslední chvíli uprchnout. Měsíc se musel skrývat, než mu přátelé připravili cestu do emigrace. Týden z toho strávil v márnici na Aldašině, kde jeho příbuzní začali budovat novou hrobku, aby ho mohli bezpečně zásobovat. Emigrace se Karlovi nakonec podařila, ale bez manželky, která byla těsně po porodu pokračování str. 5

dokončení ze str. 4

Ani tento fakt nebránil komunistům v tom, aby ji v lednu 1950 zatkli, mučili a připravovali jako další figurku velkoprocesu padesátých let. Díky vlivným přátelům se podařilo vyjednat z humanitárních důvodů krátkodobé přerušení vazby za účelem návštěvy dětí. Připravenou rychlou akcí pak byla paní Marie s dětmi dopravena na hranice a převedena do bezpečí. Z Mnichova rodina odešla do USA, kde se bez prostředků velmi těžce zabydlovala. Karel pracoval jako strojník a po večerech jako číšník. I tak si našel čas na sokolskou a krajskou činnost. Dožil se roku 1989 a podařilo se mu i získat nějaký majetek zpět. Českou republiku navštívil, ale pro návrat se nerozhodl. Jeho zklamání nad zjištěním, že o domov ho nepřipravil jen nějaký nekonkrétní komunistický režim, ale skuteční zlí a závistiví lidé, které dříve znal a pomáhal jim, bylo pro něho asi nepřekonatelné.

R. Pačes, 2014

Kapitoly z jevanské historie 13. část - Zaniklé objekty II

V této kapitole budeme pokračovat v načatém tématu a připomeneme si další, dnes už neexistující, ale v paměti těch nejstarších Jevanů ještě uložené objekty.

Začneme někdejší hájovnou č.p.8, pro kterou se v Jevanech velmi vžil název Soví hrádek. Toto krásné pojmenování tomu domu dala, ještě jako děvče, paní Bejšovcová, která tam prožívala dětství. Z jejího milého vyprávění také vím, že to ve své době vůbec nebylo tak smutné a opuštěné místo jako dnes. Dům byl bez elektřiny i vody, ale jinak byl úhledný s docela slunnou zahradou. Stoupala k němu podél loučky pod lesem cesta od hráze Pilného rybníčku. Bydlívaly v něm většinou dvě rodiny, které měly také svá menší hospodářství, husy, kachny, slepice, ale také prase a kravku, takže okolí bylo důkladně vysekané a vypasené. Ke konci války tu jako poslední bydlela rodina Filipova, která ovšem v roce 1945 dostala výpověď z nájmu a musela se vystěhovat. Ještě toho roku dala školní lesní správa dům zbourat. Dnes už z něho zbylo jen nápadně rovné místo v zalesněném svahu nad cestou od mlýna do Penčic. O původu objektu jsem zachytil také jednu pověst, která je ale zjevně nepravděpodobná a bůhví kdy a proč vznikla. Podle ní měl dům nechat kdysi postavit pro své kamarády, vysloužilé lesníky, jistý Schulz poté, co vyhrál v lotynce. Ve skutečnosti ale tuto hájovnu nechala vybudovat knížecí lesní správa. Přesná data neznám, ale už na císařských otiscích z roku 1850 je dům v kopci nad šindelkou zakreslen.

Pikantní příběh, který vám předkládám tak, jak se v Jevanech vypráví, se váže k dalšímu objektu, jež také ještě někteří mohou pamatovat. Je to srub u Aldašína. Ten stával na dnes zalesněném plácku mezi cestou a jižní zdí hřbitova. Jeho roh je vidět i na kolorované pohlednici ze začátku minulého století. Na tom místě předtím stála zádušní chalupa, která zas byla vybudována na místě někdejší středověké usedlosti. Srub nechala postavit někdy v devatenáctém století lesní správa. Sloužil jako seník, sklad nářadí a také se tu při nepohodě zastavovali hajní na pochůzkách. Jeden sem také začal chodit na zálety s jistou jevanskou paničkou. Když se to hajná dozvěděla, v žárlivé nepřičetnosti přišla v čase jejich schůzek k boudě, zapřela dveře, zapálila seno ve škvíře mezi prkny a odešla domů. Milenci uvnitř po několika minutách ucítili kouř a uviděli oheň.

pokrač. str 6

pokrač. ze str. 5 Hajný sice bez problémů vykopl dveře, ale oheň už byl nad jeho síly a bouda lehla popelem. Bylo štěstí, že se požár nerozšířil do lesa a že se příčinu podařilo ututlat před policií i lesní správou. Hajná tak nebyla potrestána a dokonce i obě manželství vydržela, takže má náš příběh dobrý konec.

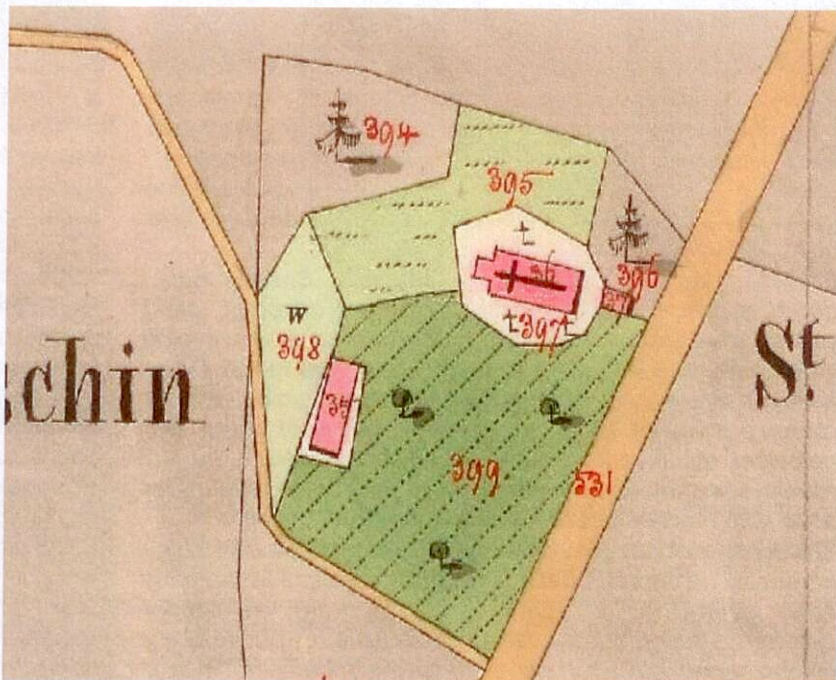
Dalším objektem, který uvedeme je zmíněná zádušní chalupa, i když tu si navzdory úvodu této kapitoly nemůže už nikdo pamatovat. Postavila ji fara v roce 1773 poté, co byl aldašinský kostel vyčleněn z konojedské farnosti a stal se filiálním kostelem fary černokostelecké. Přešlo tam také celé „záduší aldašinské“, což byla pole, louky a lesy po zaniklé farní obci Aldašín. Kostelecké faře se v době po válkách s Pruskem a neúrodných létech, kdy se objevoval i hladomor a lidé pytláčili na úrodě, zvěři i dřevu, nedařilo tyto majetky na dálku spravovat. Nechala tedy postavit chalupu, kterou i se zemědělskou půdou pronajala s tím, že nájemce se musel starat o kostel. Lesy, kterých bylo asi čtyřicet hektarů, si fara nadále obhospodařovala sama. První nájemce chalupy Pavel Svoboda ji pak roku 1795 koupil za 120 zlatých, s následující služebností.

Na základě zápisu ze dne 6. října 1808 vkládá se povinnost držitele domku na kostel Aldašinský bedlivý pozor dáti, kostelnickou službu vždy zdarma konati a za příčinou služeb božích sem přicházejícímu duchovnímu přebydlení, slikání a oblikání v chalupě dopřáti – pro kostel aldašinský!

Takto to fungovalo asi sto let, ale lesní hospodářství se církvi nedařilo a proto v roce 1874 využila nabídky knížete Jan II. na odkup. Odhad byl stanoven na 18.000,- zl a dobrotivý kníže „chtěje dokázati, že koupí touto nechce zisku dojíti, leč arondování svých lesů chce“, přidal dobrovolně ještě 3.000,- zl. V roce 1884 koupil od rodiny Svatuškových i „zvětšelou“ zádušní chalupu, kterou pak knížecí lesní správa nechala zbourat a po čase místo ní postavila srub.

Sejdeme-li od Aldašina podél obory do údolí Bohumilského potoka a dáme se cestou, které se říká Třímetrovka, směrem k Šáchovcům, narazíme na další zaniklé objekty. Tentokrát to nejsou budovy, ale středověké lhotecké rybníky. Zanikly už začátkem devatenáctého století, ale jejich zajímavá historie tím neskončila a měla pokračování po roce 2000. Zejména hráz hned toho po toku potoka prvního, tedy rybníka se jménem Pstruhový, je pozoruhodná. Když přišla o svatě Anně roku 1810 nebývalá povodeň, vymlela v této hrázi otvor, ale neprotrhla ji. Až protržení hráze Lambertu, v Jevanech zvaného Lamberk, který se rozkládal pod Pstruhovým, způsobila katastrofální řetězovou reakci. Voda smetla hráz níže ležícího Lhoteckého rybníka a ohromná vlna, která se vřítla z Bohumilského potoka do Jevanského, okamžitě podemlela a odnesla i hráz Šáchovců. Vody z obou potoků pak s sebou vzaly hráze všech třech hačeckých rybníků (Horního, Prostředního a Dolního) a hnaly se dál. Sebraly hráze rybníků Hradeckého, Růžkovského, Žďáru a Nouzova a zdevastovaly celé údolí jevanského potoka až na Marjánku. Jen hráz Pstruhového, která byla z pískovcových kvádrů, přežila jen s provaleným otvorem.

Ten časem pískovcové kvádry samy zaklenuly přirozenou klenbou. Když se bývalé rybníky zalesnily, připomínala hráz spíše nějaký kamenný most a mnoho lidí si také myslelo, že to tak je. Hráz – most takto stála v údolí téměř dvě století a otvor vždy stačil odvádět i ty největší přívaly vod. Až roku 2002 přišla tak nebývalá povodeň, že otvor nestačil, a údolíčko po někdejších rybníku se zaplnilo. Tlak vody pak hráz protřhl a pískovcové kvádry poházel podél potoka.

H B U L H A R S
R A K M K R T U
Á U J U L A S R
Z V O N V C Ž T
Z M E I Ý Ý Š I
E I D Č Č V V C
R L M K E Š E P
O L N A P Í C K

BULHAR
CITRUS
HAJNÝ
HRÁZ
JULAS
MOUKA
MUNIČKA
PEŠEK
STAVIDLO
ŠVEC
ŠVÝCAR
VÝČEP
ZERO
ZIMA
ZVON

STARTOVNÉ O.S. Tudy z budy, SDH Jevany a MŠ Jitřenka Vás srdečně zvou do:
30 Kč/dítě **Začarování lesa**

Kdy? 26.4. od 13:00

Les plný pohádkových bytostí,

Kde? Na hrázi jevanského rybníka

neuvěřitelné úkoly a hodně zábavy

Začarování les - Pod záštitou O.S.TUDYZNUDY, SDH JEVSANY a MŠ JITŘENKA - VYZLOVKA
zve malé i velké do ZAČAROVANÉHO LESA. Přijďte s dětmi poznat les a jeho
pohádkové postavy. Na dobrodružné cestě potkáte nejen lesní zvířata, ale i vilu,
ježibabu, vodníka, lesního muže, zbojníky a jiné bytosti ze začarování lesa, u
kterých děti budou plnit úkoly. Začínáme u závory na hrázi Jevanského rybníka -
cesta na Struhařov. V případě špatného počasí se akce ruší. **ZAČÁTEK 26.4. OD 14 hod !!!**

START

REAKCE NA PETICI

Zabýval jsem se jako zastupitel peticí občanů z Aldašinské
ulice ohledně jejich potíží s vodou z polí atd. Ve stručnosti
lze konstatovat, že náprava byla by zjednána i bez petice.
(Ostatně od dob „několika vět“ podpisy na peticích značně
zlaciněly). Pokud došlo k nějakému prodlení, starosta jistě
občanům vysvětlí proč.

Podívejte se na situaci i z jiné strany. Škarpy mají i
důležitou retenční schopnost, vodu nejen odvádějí, ale i
vsakují. V Aldašinské ulici najdeme desítky metrů svévolně
zatrubněných škarp mimo vjezdy, kde je to nutné. Dříve
každý pantáta svůj pětimetrový vjezd na pole zatrubnil
rourou o průměru 30-40 cm. Tady mnohdy není roura ani
poloviční, desítky metrů jsou bez čistícího otvoru, je jen
otázka času kdy dojde k ucpání. S nějakým povolením od
obce jako majitele pozemku se nikdo neobtěžoval.

Zatrubněná plocha slouží jako parkoviště pro návštěvy (aby
nemusely na dvorek), nebo je naopak vymezena kameny
nebo stromy co by zábranami. Že stromy za pár let
vyrostou a budou zasahovat do už tak úzké historické cesty
nikoho nenapadlo. Proč si ten háj nevysází doma, na svém?
Prostě tu máme opět známý problém se zneužíváním resp.
přivlastňováním si obecního. K tomu bylo v minulých číslech
řečeno dost, tak už jen krátké shrnutí. Všechny ty zábrany

FC Jevany Jaro 2014

Tuchoraz B : Jevany	22.3. 15:00 SO
Dobřichov : Jevany	30.3. 15:00 NE
Jevany : Dobré Pole	5.4. 16:30 SO
Cerhenice : Jevany	12.4. 16:30 SO
Jevany : Rostoklaty	19.4. 17:00 SO
Velim B : Jevany	26.4. 17:00 SO
Jevany : Tuklaty	3.5. 17:00 SO
Pečky B : Jevany	hlášenka
Jevany : Nová Ves	17.5. 17:00 SO
Zasmuky B : Jevany	25.5. 17:00 NE
Jevany : Ždánice	30.5. 17:00 SO
Kozojedy : Jevany	7.6. 17:00 SO
Jevany : Plaňany	14.6. 17:00 SO

DEN **SOBOTA** DATUM **22.3.** VÝKOP **15:00**

F.C. JEVSANY

VERSUS **Tuchoraz B**

HŘIŠTĚ **Tuchoraz**

ODJEZD **14:00**

I. jarní zápas

Občerstvení zajištěno

Srdečně zvou pořadatelé

a překážky nejvíce vždy vadí lidem v bezprostředním okolí.
Jenže ti si to nevyřídí mezi sebou, ale obrazejí se na lidi ze
zpravodaje nebo zastupitele, aby si sami nepálili prsty a
nedělali zle. Je pak na tom či onom zastupiteli, zda se
chce problémem zabývat resp. riskovat ztrátu hlasů voličů
a popularity. Já jsem se coby zastupitel k problému ve
zpravodaji vyjadřoval a proto bych teď chtěl poděkovat těm,
kteří zábrany odstranili (a neurazili se kvůli tomu). Na ty
ostatní nezbývá než nadále apelovat, aby i oni v sobě našli
trochu empatie a vžili se do kůže těch, proti nimž ty zábrany
byly nastraženy.

Zakončeme optimisticky, občas i něco zlé bývá k něčemu
dobré. J. Palička se stal kvůli tomuto problému terčem
cholerického výlevu jednoho mediálně známého spoluobča-
na. To ho přimělo v minulém čísle sice ne k plně konkrétní
odpovědi, alespoň k projevení celkem jasného názoru na
věc. Chválím ho za to, do té doby se totiž vyjadřoval
ponejvíce k odcházejícím či nastávajícím ročním obdobím.
Vzhledem k tomu, že náš časopis je čtvrtletním, je to sice
pochopitelné, ale po loňském roce považuji toto téma už
za vyčerpané.

Petr Kameníček